

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 10.
"	"	Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. . .	φράγ. 8.	"
ΕΞΑΜΗΝΙΑΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι.	δραχ. 3.	"	δραχ. 5.

Η ΠΥΡΙΤΙΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἦνε, ὁ Βερτόλδος Schwartz, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν οἱ Κινέζοι, οἱ Μαῦροι, ὁ Πέτρος Μεξίας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Λέοντος καὶ ὁ μέγας Ῥογήηρος Βάκων, ἔμεινε κάτοχος τῆς τιμῆς, πενθίμου καὶ ἀξιοδακρύτου τιμῆς! ὅτι ἐφεῦρε τὴν πυρίτιδα. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἦτις μετὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς πυξίδος καὶ τῆς τυπογραφίας ἐκλόνησε τόσοῦτον βαθέως τὸν κόσμον καὶ ἐκόμισε τὸ ναυτικὸν θαῦμα τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου καὶ τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ Λουθήρου, ἀντεκατέστησεν ἀπάσας τὰς ἡρωϊκὰς ιδιότητας, ἀπάσας τὰς φυσικὰς ἀτομικὰς δυνάμεις. Πραγματικῶς μετὰ τὴν πυρίτιδα, ἀφ' ὅτου αἱ ἀσπίδες, τὰ τόξα καὶ τὰ ἐγχειρίδια ὑπεχώρησαν εἰς τὰ τυφέκια, τὰ πλατύστομα (τρομπόνια), τὰς καραμπίνας (esbrettes), τὰς πιστόλας, εἰς τὰ μολυβδοβόλα (mousquets) εἰς τὰς καραβίνας, καὶ τέλος εἰς τὰ διὰ πυρείου καὶ πλήξεως

τυφέκια, ἢ μωδῆς ἰσχύς, ἢ λεόντειος ῥώμη, ὡς ἔλεγεν ὁ Μονταίγνιος, κατέστη ἄχρηστος. Τὸ θάρρος πλέον δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ περιφρονῆ τις τὸν θάνατον, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ τὸν περιμένῃ καὶ νὰ τὸν βλέπῃ νὰ ἔρχεται διὰ σταθεροῦ βήματος. Ἡ ἀνδρεία ἦτις κινεῖται ἀδιακόπως, ὡφείλε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν καρτεροψυχίαν, ἦτις ὡς τμήμα γρανίτου μένει ἀκλόνητος. Ἡ στρατιωτικὴ αὐτὴ πολιτικὴ ὑπῆρξεν ἴσως εὐνοϊκωτάτη εἰς τὰ φλεγματώδη ἔθνη, ἀλλὰ γενικῶς διὰ τὴν Γαλλίαν ὀλεθρία. Ἄνεκτῆσαμεν δὲ τὰ προτερήματα τῶν τέκνων τοῦ Βρέννου ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς λόγχης, ἦτις ἐποιήτησεν, ἐὰν μοὶ συγχωρῆται ἡ ἔκφρασις, τὴν πυρφόρον ράβδον, τὸ τυφέκιον τῶν προγόνων μας. Ἴσως ἐγγίξει ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἡ θορυβώδης ἐφεύρεσις τοῦ μοναχοῦ Βερτόλδου Schwartz θέλει ἀφανισθῆ ἀνεπιστρεπτει, ἴσως τὰ μεγάλα κτυπήματα τοῦ ξίφους, τὰ ὅποια ἠγάπα τόσον ἡ Κυρία Sevigné, τὰ διδόμενα καὶ λαμβανόμενα μετὰ ἱπποτικῆς νομιμότητος θέλουσιν ἀρχέσει, καθὼς εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαίας Ῥώμης καὶ

παλαιᾶς Ἀλβίας, ὅπως κανονίζωσι τὰς διαφορὰς καὶ ἀντιζηλίᾳ τῶν ἔθνων. Καὶ ἐν συνειδήσει, τὸ τερατώδες ἔργον τοῦ Γερμανοῦ μοναχοῦ, ἔργον τὸ ὅποιον εἶχον καλέσει εἰς τὴν τρομερώτεράν του ἐφαρμογὴν—τὸ κανόνιον—τὸν τελευταῖον λόγον τῶν βασιλέων, πρέπει, δύναται νὰ ᾔνε ὁ τελευταῖος λόγος τῶν λαῶν.

Ἡ διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς πυρίτιδος γενομένη μεταβολὴ εἰς τὰ ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὄπλα τοῦ πολέμου ἐξετάθη μέχρι τῆς προσβολῆς καὶ ἀμύνης τῶν ἰσχυρῶν θέσεων. Οἱ τρομεροὶ ἐκεῖνοι, τὰ ὑπερμεγέθη ἐκεῖνα φρούρια τὰ ὑπὸ τῆς φεουδοκρατίας ἐγεθρόντα εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης κατέστησαν ἔκτοτε σχεδὸν πάντα φραγμοὶ ἀνίσχυροὶ καὶ ὀλίγον ἀσφαλῆ καταφύγια. Ἡ τέχνη τῆς πολιορκίας κατέστη ἀληθῆς ἐπιστήμη, εἰς ἣν ἡ πυρίτις ἐπαίξε τὸ κυριώτερον μέρος, οὐ μόνον διὰ τοῦ πυροβολικοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὑπονόμων καὶ ἀνθυπονόμων. Ἡ εὐτολμία τοῦ στρατιώτου δὲν συνίσταται πλέον εἰς τὸ νὰ στήνῃ τὰς κλίμακας ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἕνεκα τοῦ διαλελυμένου μολύβδου, τοῦ ἐλαίου καὶ τῆς ἀναβραζούσης πίσεως τείχους, ἀλλὰ κατηναλώθη ὀλόκληρος εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ὁδοὺς ἐλικοειδεῖς καὶ νὰ περιφρονῇ ἐν μέσῳ τοῦ παχέος σκότους, ἐνοχλάζων (ἀνακαθήμενος) ἐν μέσῳ τῆς σκαπάνης καὶ τοῦ μολυβδοδόλου, τὴν ἐκρηξὴν τῆς ἰδίας του ὑπονόμου ἢ τῆς ἀνθυπονόμου τοῦ ἔχθρου.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ἔχυσεν αἱματηρὰ δάκρυα ἐπὶ τῇ ἐφευρέσει τοῦ μοναχοῦ τοῦ Φριδούργου, δύναται ὁμως νὰ καυχῆθῃ διὰ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐνεργητικὴν συνδρομὴν, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν εἰς τὸν πολιτισμὸν ὅπως συνενώσῃ καὶ πολιτίσῃ τὰ ἔθνη. Διὰ τῆς πυρίτιδος ἠδυνήθησαν νὰ ἐγώσωσι βάραθρα, νὰ κλείσωσιν ἀ-

βύσσους, καὶ νὰ κεραυνοβολήσωσι βράχους ἀρχαίους ὡς ὁ κόσμος. Ὁ Ἀννίβας ἤνοιξε στεγὸν δρόμον εἰς τὸν στρατὸν του σχίζων τὰς Ἀλπεις διὰ τοῦ ὄξους· καὶ ἡ τολμηρὰ αὕτη ἐπιχείρησις, ἣν μία φούκτα ἀνθρώπων ἠδύνατο νὰ κάμῃ ν' ἀποτύχῃ, ὑπέβαλε τὸν μέγαν τοῦτον ἀνθρώπον καὶ τὴν Καρχηδόνα εἰς φροντίδας καὶ δαπάνας ἀκαταλογίστους. Ἡ πυρίτις κατὰ τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα, εὐπειθῆς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ναπολέοντος ἐξωμάλυε τὸ ὄρος Cenis καὶ Simplin, καὶ συνήνωσεν ὡς διὰ μαγείας τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Γαλλίας.

Αἱ ἐθνικαὶ καὶ δημοτικαὶ ἑορταὶ ὀφείλουσι ὡσαύτως εἰς τὴν πυρίτιδα τὰς σπανιωτέρας καὶ περιφανεστέρας αὐτῶν μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τὸ 1450, εἰς ἑορτὴν τινα ὁθεῖσαν παρὰ τοῦ μεγάλου Κοσμᾶ τῶν Μεδίκων εἰς τοὺς Τούρκους πρέσβεις ἐν Φλωρεντία, Λομβαρδός τις ὀνόματι Βαρθολομαῖος Καπολίνης προσέφερε δαῖμα τῆς θαυμασίου ταύτης βιομηχανίας, εἰς ἣν οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἔπαυσαν διαπρέποντες· θέλομεν νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν πυροτεχνημάτων, τὰ ὅποια, μετὰ τὸν 15ον αἰῶνα εἶνε τρόπον τινὰ τὸ συμπλήρωμα ἀπασῶν τῶν ἐν Εὐρώπῃ τελετῶν.

Ὁ Βαρθολομαῖος Καπολίνης εἶχε λάβει ὡς ἀντικείμενον τοῦ γιγαντιαίου ἔργου του τὴν θεῖαν κωμωδίαν τοῦ Δάντη, τὸ Καθαρτήριο, τὸν Ἄδην, καὶ τὸν Παράδεισον. Οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ εἶχον τοσοῦτον εὐτυχῶς ἐμπνεύσει τὸν πυροβολιστὴν, ὡς ἔλεγον τότε, ὥστε ἡ πυροτεχνικὴ ἐκείνη τριλογία, παρασταθεῖσα ἐνώπιον 120 χιλιάδων θεατῶν συρρέουσάντων ἐξ ἀπάντων τῶν μερῶν τῆς Ἰταλίας ἀπέσπασεν ἀλληλοδιαδόχως κραυγὰς φρίκης καὶ χαρᾶς παρὰ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὑπερβολικοῦ ἐν ταῖς παραφοραῖς καθὼς εἰς τὸν θαυμασμὸν του,

Πολὺ κακὸν, πολὺ καλόν, ἰδοὺ ὅτι παρήγαγεν ἡ πυρίτις. Ἐν τούτοις δὲν κρίνομεν ἀνωφελές νὰ εἰπώμεν πράγμα τι παραμυθητικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἥτοι ὅτι μετὰ τὴν ἐφευρέσειν τῆς πυρίτιδος καὶ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εἰς τὰς ὀρμητικώτερον φονικὰς μηχανὰς, οὐδεμία μεγάλη μάχη ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς ὀλόκληρον λαόν, ὡς εἰς τὴν αἱματηρὰν ἐκείνην μάχην ἣν ὁ Μάριος ἐκέρδισε κατὰ τῶν Βαρβάρων, καθ' ἣν 100,000 Κίμβροι καὶ Τεύτορες ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πεδίου. Καὶ πραγματικῶς, ἡ πυρίτις, ὁμοίᾳ μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἔχουσιν ὡσαύτως νίτρον εἰς τὴν φωνὴν, κάμνει περισσότερο κρότον ἢ δουλειάν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Μαΐου 1865.

N. M.

II ΠΕΡΙΦΡΑΚΤΟΣ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, τὸ βλέμμα ἔχων ἀκίνητον καὶ σχεδὸν ἀνευ ζωῆς προσηλωμένον ἐπὶ τῆς μονήρους ἐκείνης δενδροστοιχίας. Δὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει νὰ εἰπώμεν τί συνέβαινε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας του. Εἶναι αἰσθήματα τὰ ὅποια πάσχομεν, τὰ ὅποια ἐννοοῦμεν ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ ὑπρέτου του τὸν ἐξήγειρε τῆς καταστάσεως ταύτης.

— Νομίζω ὅτι ὁ κύριος κόμης μὴ ἐκάλεσεν.

Ὁ ἔριγκ ἐπεστράφη καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν ὡς ἀνθρώπος προσπαθῶν νὰ ρυθμίσῃ τὰς συγκεχυμένας ιδέας του.

— Δὲν σ' ἐκάλεσα, εἶπεν, ἀλλ' ἀδιάφορον ἔχω νὰ σε παραγγείλω κάτι . . .

Βλέπεις τὴν δενδροστοιχίαν ἐκείνην; Αἱ! ὁ τελευταῖος πατήσας τὴν χλόην αὐτῆς ἦτο ἐκεῖνη. Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ διέλθῃ τις ἐκεῖθεν κανεῖς, ἀκούεις καλὰ, κανεῖς τὸ ἀπαγορεύω. Πήγαινε ἀμέσως νὰ εἴπῃς νὰ τὴν περιφράξωσι πανταχόθεν· ἀλλὰ σήμερον, τῶρα ἀμέσως· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο θὰ στέκω ἐγὼ ἐδῶ καὶ δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ὅστις διαβῇ! . . . Πήγαινε.

Ὁ ὑπρέτης ἐξῆλθεν ἐκπληκτος ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης διαταγῆς, ἡ δὲ ἐργασία ἤρξατο μετ' ὀλίγον.

Ἡ διάζευξις τοῦ κόμητος καὶ τῆς Κάριν διεδόθη μετ' οὐ πολὺ κατὰ τὴν πόλιν καὶ πολλὰς ἐγέννησεν εἰκασίας· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐξέπληξε πάντας ὁ θεὸς φραγμὸς εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου του· καὶ τινες μὲν ἐγέλων ἐπὶ τῇ ἀλλοκότῳ ταύτῃ ιδέᾳ, ἕτεροι δὲ, τὰ ῥωμαντικὰ πνεύματα, ἀνεγνώριζον ἐν ταύτῃ τὴν ἀβρὴν μαρτυρίαν ἰσχυροῦ καὶ ἀληθοῦς ἔρωτος, καὶ συνελποῦντο τὸν κόμητα ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ του.

Ἡ μελαγχολία τοῦ κόμητος ἐγένετο γλυκεῖα καὶ, ὡς εἶπεν, κανονικὴ. Ἐξήρχετο σπανίως καὶ δὲν ἐδέχετο οὐδένα· μόνος ὁ θαλαμηπῆλος του εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰ δώματά του.

Ὁ πατήρ τῆς Κάριν διέμεινεν ἐν τούτοις ἐπιστάτης τοῦ κόμητος, ἀλλ' οὐδέποτε συναναστρέφετο τὸν πρῶτον γαμβρόν του, διότι ἡ παρουσία τοῦ ἤθελε πιθανὸν ἀναξέσει πληγὰς ἐπουλωθείσας ἰσως.

Δύο ἔτη εἶχον παρέλθει ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἡ Κάριν ἐκ τοῦ φρουρίου τοῦ Βίλνις ἀλλὰ παντελῶς δὲν ἤλλαξεν ἡ ὑπαρξις τοῦ ἔριγκ. Ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ τῆς μεγάλης δενδροστοιχίας εἶχον βλαστῆσαι χόρτα καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἡμέρας τοῦ θέρους ἡ χλόη ἐφύετο οὕτω ἰσχυρὰ ὡς εἰς λειμῶνα.

Ὁ κόμης ἐξήρχετο ἐνίοτε, ἀλλὰ μόνος. Διέτρεχε τὰ περὶχωρὰ ἐριππος καὶ ἐφαίνετο ἀποφεύγων τὴν συνάντησιν τῶν διαβατῶν. Ἡ ἐμπάνσις μάλιστα γυναικὸς ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ ἐπνακᾶμψῃ· εἰς τὰ ἴδια, ὥστε κατήντησεν οἱ μὲν νὰ τὸν μεταχειρίζονται ὡς παράφρονα, οἱ δὲ νὰ τὸν συλλυπῶνται.

Ἄλλ' αἴφνης μυστηριώδεις συμβεβηκὸς ἐπέφερον εἰς τὴν ἀπηυδηκυῖαν ταύτην ψυχὴν βελτιώσιν τινὰ, τὴν ἰατρειάν ἰσως.

Θερινήν τινα νύκτα είδεν όνειρον· ώνειρούετο δέ ότι έστέκετο επί του διαράκτου του προς την δένδροστοιχίαν βέλπτοντος, και έν μέσφ τής δένδροστοιχίας ταύτης έβλεπε λευκήν τινα μορφήν άλισθαίνουσαν επί τής κορυφής τής χλόης χωρίς νά την έγγίξη. Τό λευκόν τουτο έν έφαινετο ώς γυνή, και ή γυνή αύτη ώς ή Κάριν. Τσοούτον δ' έχάρη ώστε ανεπήδησέν άμέσως τής κλίνης του, άλλ' ή όπτασία απέπτη μετά του ύπνου. Η άνάμνησις του όνειρου τουτου έπεκράτησε του νοός του καθ' όλην την νύκτα.

Τό αυτό όνειρον είδε μετά τινας ημέρας και έγερθείς έτρεξεν εις τό παράθυρον και παρετήρει την δένδροστοιχίαν.

Η σελήνη επέχεε τό καθαρόν φέγγος της επί του κήπου και έσχηματίζοντο άλλόκοτοι σκιαί υπό τών γιγαντιαίων δρυών, ούδαμου όμως φάντασμα άλλά πανταχού έρημία και σιγή!... έπανήλθε τεθλιμμένος εις την κλίνην του και άπεκοιμήθη, άλλά, επειδή φαίνεται τό πνεύμά του ήτο τεταραγμένον, τό όνειρον έπανήλθεν ήδη όμως τφ έφαινετο ότι ή Κάριν έτραγώδει, και, άναμφιβόλως, διά τής έπηρείας άβρόφρονος φαντασίας, ήκουσε τό δημώδες άσμα Πέτρος ό Χοιροβοσκός, όπερ ή Κάριν είχε ψάλλει επί παρουσία του βασιλέως εις Καρλσκρόνα.

Ότε ήγέρθη είπε κατ' ιδίαν:

— Τό επανειλημένον όνειρον είναι καλός οίωνός. Θέλει επανέλθει έίως!...

Και ήρξατο άγαπών τά όνειρα ταύτα, άτινα έπράϊνον την κατάστασίν του και τφ άνεμίμησκον την παρελθούσαν ευτυχίαν του· και ότε τό σκιοφως περιεκάλυπτε τάς δρυς και τάς φηγούς του κήπου διά του μυστηριώδους μανδύα του, ήσθάνετο την εύδαίμονα εκείνην αισθησιν του έραστού, ήτις έπέρχεται κατά την ώραν τής συνεντεύξεως.

Επί τέλους ούτω έκυρίευσεν αυτόν τό όνειρον τουτο, ώστε νύκτα τινα δέν έκοιμήθη παντελώς άλλά έκοίτετο επί τής κλίνης του όνειρώτων, ότε έν τή σιγή τής νυκτός ήκουσε τό τόσον γνωστόν αυτόφ άσμα. Άνεκάθησεν έκπεπληγμένος· ή φωνή έφαινετο πλησιάζουσα και περισσότερον διακεκριμένη. Ό Έριγκ, άμφιβάλλων εάν έγρηγόρει κατέβη τής κλίνης του και έπροχώρησε προς τό παράθυρον. Άλλ' ώ

έκπληξίς! έν τφ μέσω τής δένδροστοιχίας έβαινε ήσυχως ή άσπαστή όπτασία, ήν τοσάκις είχε ιδεί καθ' ύπνου· ή δέ φωνή έτονθύριζε πάντοτε Πέτρον τόν Χοιροβοσκόν.

Τήν επαύριον τφ πρωί ό θαλαμηπόλος έσήληθε κατά τό σύνθηες εις τόν θάλαμον.

— Άνδερς, τί ώρα είναι;

— Ένάτη, κύριε.

— Δέν ήκουσες τίποτε κατά την νύκτα ταύτην;

— Έν τή οίκία; όχι, κύριε.

— Είς τόν κήπον προς την δένδροστοιχίαν;

— Τίποτε έπίσης, κύριε κόμη.

— Πολύ καλά. Άπόψε νά κοιμηθής εις τόν αντιθάλαμον διότι θέλω νά βεβαιωθώ κάτι τι.

Ό θαλαμηπόλος έξήληθε λέγων κατ' ιδίαν:

— Ό ταλαίπωρος κύριός μου έτρελλάθη... ήρχισε νά φοβήται την νύκτα... .

Δύο νύκτες παρήλθον χωρίς τό ελάχιστον συμβεβηκός νά φωτίση τόν κόμητα επί τής πραγματικότητας ή τούναντίον τής όπτασίας· την τρίτην νύκτα έν φ' ό υπκρέτης έρεγγεν, ώς πās άνθρωπος καλώς θρεμμένος τό σώμα βέγγει, άφυπνήση παρά τινος, όστις έσυρεν αυτόν από την χείρα.

— Ποίος είσαι!... τί με θέλετε... άνέκραξεν.

— Σιωπή!... Άνδερς, είπεν ό κόμης, έγώ είμαι· έγέρθητι χωρίς θόρυβον, και έλθέ νά ακούσής.

Ό Άνδερς υπήκουσε τρίβων τούς όφθαλμούς.

— Δέν ακούεις τίποτε;

— Μάλιστα, μάλιστα, ακούω πολύ καλά.

— Τραγωδούν; Αί!

— Βέβαια· και ήξούρω τόν ήχον· είναι δημώδες τι άσμα.

— Πολύ καλά· παρατήρησε εκεί κάτω εις την δένδροστοιχίαν, δέν βλέπεις τίποτε;

Ό Άνδερς άφυπνήσας έντελώς παρετήρησεν έξω.

— Ναι, ναι!... ή! εκεί, εκεί!... είναι φάντασμα!... ώ κύριε κόμη, φοβούμαι!...

— Λοιπόν δέν κοιμάσαι, δέν είν' έτσι; και την βλέπεις, και την ακούεις;

— Ναι, ναι!... και οι όδόντες του συνεχρούοντο επί μάλλον.

— Πολύ καλά, πήγαινε κοιμήσου.

Ό Άνδερς δέν έπρόσμεινε δευτέραν διαταγήν.

— Δέν είναι λοιπόν όνειρον, έψιθύρισεν ό κόμης, δέν είναι λοιπόν όπτασία, άλλά πραγματικότης. Έντούτοις δέν είναι έίως εκείνη επειδή χθές άκόμη άνεγνωσα εις τάς έφημερίδας ότι θριαμβεύει ήδη εις Νεάπολιν. ή! θέλω άνακκλύψει τό μυστήριον τουτο!

Ό κόμης δέν ήτο πλέον ό αυτός· δύναιται τις νά είπη ότι νέα ζωή τόν μετεμόρφωσεν. Η καρδιά του, θανασίμως κτυπηθείσα, έφαινετο ώς εύρισκομένη υπό την έπήρσιαν γαλθανισμού. Ηγάπα ήδη όχι πλέον την προτέρην Κάριν, άλλά τό φάντασμα τής Κάριν, άλλά την μυστηριώδη όπτασίαν, τό παρήγορον φάσμα.

Τήν επαύριον διέτρεξεν έφιππος τά πέριξ· συνήντησε τό πατέρα τής πρώην γυναικός του, τόν έπιστάτην του, και άντι νά άπομακρυνθής αυτού ώς άλλοτε· τφ ώμίλησε συμπαθώς και τόν ήρώτησε περι τής Εύας. Έπειτα δέ ώς έγένετο νύξ έστειλε τόν Άνδερς εις τόν κοιτώνά του, αυτός δέ περι τό μεσονύκτιον έξήληθε του οίκου και έκρύβη υπό τάς φυγούς τής περιφράκτου δένδροστοιχίας.

Η νύξ αύτη ήτο μία τών ωραιότερων του Βορρά, αίτινες είναι τόσω μάλλον ωραιότερα όσον είναι σπάνια. Έν τφ ουρανφ ούδαμου ούδέν έν νέφος, ή δέ σελήνη έφώτιζε μέχρι τών άπωτάτω μερών τό κενόν· ή άτμοσφαίρα ήτο χλιαρά και ό άήρ ήτο μεστός άρωμάτων.

Αίφνης σκιά τις έπεφάνη έγγύς που καταντικρύ του κόμητος. Έφριξεν επί τή θία ταύτη, άλλά διέμεινε άκίνητος, σύνους, και αισθανόμενος την καρδίαν του πάλλουσαν. Είτα δέ ένθάρρυνθείς μικρόν παρετήρησεν άτενέστερον· ήτο δέ γυνή βαινουσα επί τής αρχαίας άτραπού, τής οποίας τό κάτω μέρος του σώματος έλούετο εις τά κύματα τής χλόης· έπροχώρει. Ότε έφθασε παρά τό δένδρον όπισθεν του οίκου εκρύπτετο ό Έριγκ έστη επί μικρόν· ό δέ κόμης ήδυνήθη νά την ίδη· ήτο δέ έξόχου καλλονής, καλλονής ολιγώ-

τερον λαμπράς έσως τής Κάριν, άλλά σκεπτικής, μελιχράς· ό κόμης την κατέτρωγε προσβλέπων αύτην έν έκστάσει.

Εξηκολούθησε βαινουσα και έπλησίασεν εις τό φρούριον. Μετ' όλίγον ήκούσθη έλαφρός ψιθύρος φωνής· είτα δέ ήκούσθη καθαρά και πένθιμος ή γνωστή έπωδή παντός Σουηδού: Άλλοίμονον!... Άλλοίμονον!

Ό νέος κόμης έγένετο παράφορος· ή άσθενής καρδιά του επανεύρισκε νέαν θερμην, ανεγνώριζε τό φάσμα τών όνειρων του, και μη κρατούμενος πλέον ώρμησεν επί τά έχνη της και έρρίφθη εις τούς πόδας της.

— ή σύ! ό άγγελος τών νυκτών μου! άνέκραξεν, όποια και άν ήσαι, σε άγαπώ!... διότι μοι άπέδωκες την ζωήν, τόν έρωτα, και με σώξεις.

Η νέα κόρη — ήτο τφ όντι νεάνις — έβαλε κραυγήν και ήθέλησε νά φύγη.

— Όχι, όχι, μείνε, άγγελέ μου, και άφησέ με νά σε θεωρήσω!... ώ! πόσον είσαι ωραία!... είπέ μοι, είπέ μοι ποια είσαι;...

— Άλλά, κύριε κόμη, με γνωρίζετε καλώς!...

— Σās γνωρίζω!... και πώς; σεις είσθε γυνή, ωραία και νέα, και έγώ πρό τριών έτών δέν είδα καμμίαν.

— Δέν ένθυμείσθε την μικράν Εύαν;

— Εύα!... ή αδελφή της!... άλλά ή Εύα είναι παιδίον.

— ήτο, κύριε κόμη· άλλ' ή Εύα τώρα είναι δεκαεξαετής. Τή ώμίλησταν τοσάκις περι του δυστυχούς κυρίου της, τόν όποϊον δεν ήδύνατο νά ίδη, τόν όποϊον έλυπείτο τσοούτον... Λοιπόν, τό έσπέρας ήρχόμην σκεπτομένη υπό τά παράθυρά σας, κύριε, και ένίστε έτραγώδουν. Μοι έφαινετο ότι τό άσθενές τουτο άσμα, τό όποϊον όμολογεΐται ώς έχον ευτυχή έπιβρότην, και τό όποϊον ήμην βεβαία, ότι δέν ήδύνατο ν' άκουσθής μέχρις ύμών, ήθελε βαυκαλίζει ύμάς και σās στέλλει όνειρα ευτυχή. Δέν πρέπει νά κακοποιήσθε την μικράν Εύαν και πρό πάντων μη είπητε τίποτε εις τόν πατέρα της διότι θέλει όργισθής κατ' αύτης.

— Εύα, είπεν ό κόμης, σύ με άφύπνισες του ληθάργου εις έν ή αδελφή σου με έβύθισες, σ' εύχαριστώ... ένόμιζον ότι μετά τής Κάριν απέπτη και ή εύδαίμονίχ μου, άλλά βλέπω ότι ό Θεός σε

ἀπέστειλεν ἕνα ἑκατονταπλάσιονα μοι τὴν ἀποδώσης. Εὐα, σὲ ἀγαπῶ, ὄχι μόνον διότι εἶσαι ὡραία, πολὺ ὡραία· ἀλλὰ καὶ διότι ἔχεις εὐγενῆ καρδίαν, διότι μοι φαίνεσαι ὡς ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος τῆς συμπαθείας!

Ὁ ἔριγκ ἐνηγκαλίζετο τὴν ὡραίαν νεάνιδα, ἥτις παράφορος, ἐκπληκτος ἐψιθύριζεν ἐπίσης:

— Τὸ ἤξευρα ἐγὼ καλὰ ὅτι θὰ σὰς σώσω!

Ὁ κόμητις ἐνυμφεύθη τὴν Εὐαν. Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου κατέβαλον τοὺς φραγμοὺς τῆς δεινροστοιχίας καὶ οἱ σύζυγοι πρῶτοι κατεπάτησαν τὸ ἀπηγορευμένον πρότερον ἔδαφος αὐτῆς.

Ἡ ἀγγελία τοῦ συνοικιστοῦ τούτου ἐξέπληξε πάντας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἄνδερς διηγῆθη τὴν παράδοξον ὄπτασίαν, πολλοὶ χωρικοὶ πιστεύουσιν ἔτι ὅτι Νύμφη τις ἐγένετο σύζυγος τοῦ κόμητις ἵνα ἀνταμείψῃ αὐτὸν ἐπειδὴ ἠγάπησε τόσον πολὺ. Ποιηταὶ τινες μάλιστα διυσχυρίζονται ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ Φράγια, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἄρκτου, ὑπόθεσις δικαιολογουμένη ὑπὸ τῆς ὡραιότητος τῆς Εὐας.

Ἐπιὸν πολὺ κατὰ τὸν δεῦτερον τοῦτον γάμον, ὁ δὲ γέρον πατὴρ τῆς Εὐας ἔλεγεν:

— Εἰς ὑγίαν τοῦ Τομτεκούβ! ἄς τραγωδησώμεν τὴν ἐπωδὴν ταύτην τὴν φέρουσαν εὐτυχίαν. Ἀλλοίμονον! ἄλλοίμονον!

Ἰσως ἐρωτήσει τις ἡμᾶς τί ἀπέγεινεν ἡ ἀγνώμων Κάριν;

— Κερδίζει τὸ ἑκατομμύριόν της ἐν Ἀμερικῇ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

A. ΒΑΜΠΙΑΣ.

Ο ΣΑΛΗΓΚΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΕΖΙΝΑ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ,

Ἰ π δ

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΣΧΙΝΑ.

(Συνέχεια ἴδε φύλ. 25 καὶ 26.)

Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ καὶ ὁ Μαρκελίνος, οἵτινες ἦσαν πάντοτε εἰς τὴν τράπεζαν.

Νανέτα ἡ χηνοφύλαξ, ἥτις ὑπηρετεῖ αὐτούς.

Ἡ Νανέτα, ἦτον ὄν τι ἀθλίον, ὀδυρόμενον, τρομερόν.

Μικρὰ, κυρτὴ, ὀλίγον στρεβλὴ, εἶχε τὸ πρόσωπον ἐσκαμμένον ὑπὸ εὐφλογίας, τὰς τρίχας ἐρυθρὰς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δικόρους.

Ὅταν ἐγέλα, γέλωτα μμιγμένον ἰδιωτισμοῦ καὶ μοχθηρίας, ἐγύμνου ὀδόντας μεγάλους, κιτρίνους καὶ τερηδωνισμένους.

Πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζον περὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ ἀμίλου ἐνώπιον αὐτῆς, ὡς ἐνώπιον ὄντος ἐστερημένου λογικοῦ.

Οἱ ζευγίται τὴν ἀπεκάλουν εἰρωνικῶς, τὴν ὡραιότεραν κόρην τοῦ Πρεγιλβέρτ, αἱ ὑπηρετρίαι ἐφρόντο τραχέως πρὸς αὐτὴν, ἡ κυρὰ Μαριάννη αὐτὴ, καὶ τοὶ οὐσα ἀγία γυνὴ, δὲν ἐδύνατο νὰ κατισχύσῃ εἶδους τινὸς ἀντιπαθείας πρὸς αὐτὴν.

Ἐν μόνον ὄν ἤλει τὴν Νανέτταν καὶ ἐδεικνύετο ἀγαθὸν πρὸς αὐτὴν.

Ἡ Μιοννέττη.

Ἡ δὲ Νανέττα, ἔχουσα ἐρριζωμένην τὴν μοχθηρίαν τῶν ἀθλίων ὄντων, ἐμίσει τὴν Μιοννέττην καὶ τῇ ἤθελε πᾶν κακὸν δυνατὸν.

Ἡ εὐκαιρία μόνη νὰ τὴν βλάβῃ ἔλειψεν ἕως τότε· ἀλλ' ἡ εὐκαιρία αὕτη ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ παρουσιασθῇ, καὶ ἡ Νανέττα, ὡς θέλομεν ἴδει, δὲν ἦτο γυνὴ ἀφίνουσα ταύτην νὰ ἐκφύγῃ.

Λοιπὸν, Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ καὶ ὁ Μαρκελίνος συνδιελέγοντο ἀκουμβούντες τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ ἐνοικιαστὴς ἔλεγεν.

— Ὄθεν, πηγαίνεις εἰς Ῥωσίαν;

— Πηγαίνω ὑπολοχαγὸς, θὰ ἐπανέλθω λοχαγὸς, ἴσως καὶ περισσότερον.

Ὁ ἐνοικιαστὴς ἐξέβαλε στεναγμόν.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ θυγάτηρ σας, μπάριμπ Φραγκίσκε; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς

Ὁ ἐνοικιαστὴς ἔκαμε χονδρὸν τινα ὄρον.

— Σὲ φοβεῖται, εἶπε, πάντοτε, ὡσεὶ τώρα, ὅτε εἶσαι ἀξιωματικὸς, ἠδύνατο νὰ συλλογισθῆς περὶ αὐτῆς.

— Ἀλλ' ἀναμφιβόλως, τὴν συλλογίζομαι.

— Πῶς! ἀκόμη;

— Πάντοτε, εἶπεν ὁ Μαρκελίνος.

— Χίλιοι διάβολοι! ἐκραύγασεν ὁ

ἐνοικιαστῆς, μὲ περιπαίζεις, παιδί μου;

— Ἐγὼ; ὄχι.

— Θὰ ἐνυμφεύσω τὴν κόρην μου καὶ σήμερον;

— Σήμερον, ὡς καὶ εἰς δύο ἔτη.

— Λοιπὸν, λόγος τιμῆς! ἐκραύγασεν ὁ γέρον στρατιώτης, τόκκα!

— Ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι ἐκεῖνη δὲν μὲ θέλει

— Πρέπει νὰ σὲ θελήσῃ, εἰδεμὴ

Καὶ ἀφῆκε νὰ τῷ ἐκφύγῃ χειρονομία τις ἀπειλητικὴ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μαρκελίνος, ἐὰν ἤμην βέβαιος περὶ τούτου δὲν θὰ ἐπήγαινα εἰς Ῥωσίαν.

— Πῶς τοῦτο;

— Θὰ ἐνηλλασσόμην μετὰ συντρόφου τινὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Ὠζέρ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, τετέλεσται· ἐκοῦσα ἄκουσα ἡ Μιοννέττη θὰ γείνη σύζυγός σου πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἐνῶ οὗτοι συνδιελέγοντο, ἡ Νανέττα ἐκαθάριζε τὰ πινάκια καὶ τὰ ἐτοποθετεῖ εἰς τὴν πινακοθήκην.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἠγείρει τὴν κεφαλὴν της καὶ εἶπε μετὰ τόνου πανούργου καὶ αὐθάδους.

— Δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτε, ἀφεντικό.

— Τί; ἐκραύγασεν ὁ ἐνοικιαστῆς, πλήττων διὰ τοῦ γρόνθου τὴν τράπεζαν. Δὲν εἶμαι ὁ κύριος, ἐγὼ;

— Ὄχι, ἀφεντικό.

— Καὶ ἐὰν θέλω ἡ κόρη μου νὰ λάβῃ σύζυγον

— Ἦ! θὰ λάβῃ βεβαίως, εἶπε σκωπτικῶς ἡ Νανέττα, ἀλλὰ τῆς ὀρέξεώς της.

— Θὰ λάβῃ τῆς ἐδικῆς μου.

— Ὄχι δὲ! εἶπεν ἡ χηνοφύλαξ.

— Ἄ! ναί! ἐψιθύρισε ὁ ἐνοικιαστῆς μεθ' ὑπεροψίας, καταλαμβάνων τι ἐννοεῖς, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι ἀνοησίαι.

— Τόσον ὀλίγον ἀνοησίαι, ἐπανελάβεν ἡ Νανέττα, ὡστε, αὐτὴν ταύτην τὴν ἐσπέραν, ἠκούσα τὴν Σωσσάννην, τὴν ἀνεψιάν σας, λέγουσαν εἰς τὸν Γκαλουμπέτ, ὅτι θὰ συμβιδάσῃ τὰ πράγματα

— Τί ψάλλεις αὐτοῦ, μικρὰ; ἠρώτησεν ὁ Μαρκελίνος.

— Ἄχ! ὡραῖέ μου Κύριε, ἀπήντησεν ἡ Νανέττα, ψάλλω τὴν ἀλήθειαν, ἐμπρός!

διότι εἶναι τῇ ἀληθείᾳ οἰκτρὸν νὰ βλέπη τις νεάνιδα ὡς τὴν Μιοννέττην, ἥτις ἔχει καὶ ἀγαθὰ καὶ ὡραιότητα, νὰ προτιμᾷ ἀντὶ ὡραίου ἀξιωματικοῦ ὡς ὑμᾶς, ἕνα τυχοδιώκτην, ὡς τὸν Γκαλουμπέτ.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Γκαλουμπέτ; ἠρώτησεν αὐτὸς ὁ ὑπολοχαγὸς Μαρκελίνος.

— Πῶς! δὲν ἐνθυμεῖσαι, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστῆς, τὸν Ἀνσέλμον;

— Ἐκεῖνον, ὅστις παίζει τὸ ὀξύαυλον καὶ τὸ τύμπανον εἰς τοὺς γάμους;

— Σωστά.

— Λοιπὸν! ἐκεῖνον ἀγαπᾷ ἡ Μιοννέττη;

Ὁ ἐνοικιαστῆς δὲν ἀπήντησεν οὐδὲν, ἀλλ' ἡ Νανέττα ἐξηκολούθησεν.

— ἔχω τὴν ἰδέαν, ἐγὼ, ὅτε ἐὰν ὁ Γκαλουμπέτ εἶχε κακὸν ἀριθμόν

— Τί! ἔκαμεν ζωηρῶς ὁ ἐνοικιαστῆς.

— Καὶ ἂν ἀνεχώρει, εἰς τρεῖς μῆνας, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐρυθρόμαλλος ὑπηρετρίς, ἡ Μιοννέττη θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ, ὅσον περὶ ἐνὸς κερασίου.

— Ἄς ἰδῶμεν! εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ ἐνοικιαστῆς.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μαρκελίνος. Εἶναι λοιπὸν εἰς τὴν καταγραφὴν, ὁ Γκαλουμπέτ;

— Ναί.

— Τί ἀριθμόν ἔχει;

— 69, ἀπήντησεν ὁ ἐνοικιαστῆς.

— Ἐπὶ πόσων;

— Ἐπὶ 120.

— Ὁ ἀναχωρήσῃ.

— Ἄ! εἶπεν Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ, πιστεύεις, παιδί μου;

— Εἶμαι βέβαιος, θὰ ληφθῶσι τὰ δύο τρίτα τοῦ ὄλου.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ ἐνοικιαστῆς, ὅστις, τεθαμβωμένος ἐκ τῆς ἐπωμίδος τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ τῆς ἐλπίδος νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν, ἀπεστρέφετο ἐξ ἀποφάσεως τὸν Γκαλουμπέτ καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἔξορτωθῇ.

— Δυνατὸν νὰ τὸν προσκαλέσωσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

— Καλλίτερα νὰ τὸν προσκάλουν ἀμέσως, εἶπεν ἡ Νανέττα, ἥτις ἦτο κατὰ βάθος κακὴ.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐρρίψε βλέμμα πρὸς αὐτὴν, δηλοῦν.

— Ἰππομόνη!

Φραγκίσκος ὁ Μανσώτ ἐπινε πάντοτε.

— Εἶπατε λοιπὸν, πᾶτερ Φραγκίσκο, τῆς εἶπεν ὁ Μαρκελῖνος, ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν; Πρέπει ἅμα τῆς ἡμέρας νὰ ἱππεύσω.

— Ἀγῶμεν, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής, ὅστις ἠγέρθη κλονούμενος.

Καὶ προσέθηκεν.

— Ἐχεις τὸ ωραιότερον δωμάτιον τῆς ἐπαύλεως, παιδί μου, ἐκεῖνο, ὅπου ἐκοιμάτο ὁ μακαρίτης ἠγούμενος, ὅτε τὸ Κριζενὸν ἦτο μοναστήριον. Νανέττα ὀδήγησε τὸν ὑπολοχαγόν.

Ἡ Νανέττα δὲν ἀφῆκε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ· ἔλαβεν ἐκ τῆς ἐστίας τὸν ωραιότερον χάλκινον λυχνοστάτην, ἔθετο ἐπ' αὐτοῦ λυχνίαν ὄλιως νέαν καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, ἣτις ἔφερε πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τὴν ἠκολούθησεν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Μαρκελῖνος ἔκαμεν εἰς τὴν Νανέτταν νέον σημείον συνεννοήσεως καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς πᾶν ὅ,τι εἶπες; τῆς εἶπεν.

— Ναί, ἀπήντησεν αὐτῇ.

— Ἀγαπᾷ τὸν Γκαλουμπέτ;

— Δηλαδὴ περιπαθῶς

— Καὶ πιστεύεις ὅτι ἐὰν ἔχη ἀριθμὸν

— Αἶ! παναγία μου! ἐψιθύρισεν ἡ ὑπέρτης, γινώσκετε καλῶς ὅτι ὑπάρχει παροιμία λέγουσα, ὅτι οἱ ἀπόντες ἔχουσι πάντοτε ἄδικον.

— Ἀληθὲς.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰ στιγμήν, εἶτα αἶφνης.

— Θέλεις νὰ κερδίσης εἴκοσι φράγκα; εἶπεν.

Καὶ ἔκαμε νὰ λάμψῃ χρυσῶν νόμισμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· τῆς τεθαμβωμένης ὑπέρτης.

— Δὲν εἶχον ποτὲ τί καλλίτερον ἐπιθυμήσει, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Νανέττα.

— Δύνασαι νὰ πέμψῃς τινὰ εἰς Ὠξέρ;

— Πότε;

— Ἀπόψε· τινὰ, ὅστις νὰ ἐπανεέλθῃ τὴν πρωΐαν περὶ τὰς ἑπτὰ ἢ ὀκτώ . . .

— Διάβολε! πηγαίνω ἐγὼ ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἀλλὰ, κόρη μου, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγὸς χρειάζεσαι τοὐλάχιστον τρεῖς ὥρας πεζῆ.

— Δὲν πηγαίνω πεζῆ.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Ὁ ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ πώλου, ὅστις εἶναι εἰς τὸ γρασιδί.

— Καὶ θὰ ἐπανεέλθῃς ἐνωρίς!

— Ὅσον πρωὶ θέλετα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἤνοιξε τὸ παρά τὴν σπάθην τοῦ σακκιδίου (sacrotache) καὶ ἔλαβε μικρὸν χαρτοφυλάκιον, ἀφ' οὗ ἀπέκοψεν ἓν φύλλον.

— Ἡξέυρεις ν' ἀναγινώσκῃς!

— Ὄχι δά! ἀπήντησεν ἡ Νανέττα, ἀλλὰ γνωρίζω ὅλον τὸν κόσμον εἰς Ὠξέρ.

— Τότε, γνωρίζεις τὸν διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς;

— Ἦ! γνωρίζω καλῶς ποῦ μένει.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Μαρκελῖνος ἔγραψε γραμμὰς τινὰς διὰ μολυβδοκονδύλου καὶ τὰς ἔθεσεν, ὡς καὶ τὸ εἰκοσάφραγκον, εἰς τὴν χεῖρα τῆς χηνοφύλακος.

— Τώρα εἶπεν οὗτος, δύνασαι νὰ πηγαίνῃς καὶ ἐὰν ἐκτελέσῃς καλῶς τὴν ἀποστολήν σου καὶ ἐὰν οὐδεὶς σὲ ἴδῃ ἐπανερχόμενὴν εἰς τὴν ἐπαυλίαν, θὰ λάβῃς ἀκόμη εἴκοσι φράγκα διὰ σέ.

Ἡ Νανέττα δὲν ἐγίνωσκε τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὅποιαν ἔφερεν, ἀλλ' εἶχε τὴν προαίσθησιν ὅτι ἐμελλε νὰ προξενήσῃ μέγα δυστύχημα εἰς τὴν Μιοννέττην.

Καὶ ἡ σκέψις αὐτῆς ἔδιδε πτερὰ εἰς τὴν χηνοφύλακα· ἐξῆλθε γυμνόπους, ἵνα μὴ κάμῃ θόρυβον, διήλθε τὴν εἰσώγειον αἰθουσαν, ὅπου ὁ ἐνοικιαστής εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μετὰ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἤνοιξε καὶ ἐπανεκλείσε τὴν θύραν ἀνευ κρότου καὶ ἔρριφθη ἔξω τῆς ἐπαύλεως μετὰ προφυλάξεως καὶ ελαφρότητος κλέπτου.

Ἐστρεξε πρὸς τὸν λειμῶνα, ὅπου ἦτο προσδεδεμένη, μία φορβάς καὶ ὁ πῶλος τῆς.

Ὁ πῶλος προήρχετο ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς φορβάδος, ἣτις ἦτο παχὺ καὶ θηριμῆνη, μεθ' ἐνὸς ἐπιβήτορος τοῦ Μαρσῆν, γένους λεπτοῦ, ἐμπήρατος καὶ ταχέος, καὶ ὅστις ἀναπλήρωε τὴν ἀσχημίαν τῶν δι' ἰδαιζόντων προτερημάτων.

Ὁ πῶλος ἦτον ἐνὸς ἔτους.

Ἡ χηνοφύλαξ ἐμάζεσε τοὺς ποδογύρους τῆς διὰ κερπίδος· εἶτα ἔλασε τὸν πῶλον, τῷ ἔκαμε χαλινὸν διὰ τοῦ σχοινίου, δι' οὗ ἦτο προσδεδεμένη, καὶ τῷ τὸν ἐπέρασαν εἰς τὸ στόμα.

Μετὰ τοῦτο ἐπῆδησεν ἐπὶ τῆς γυμνῆς βίχως τοῦ ζώου καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς μέγα τάχος βλέπουσα μόνην ἐμπρὸς, τολμηρὰ καὶ ἐδραία ὡς παιδίον τῆς Ἀραβίας, τὸ ὁποῖον φεύγει μετὰ τοῦ ἵππου, τὸν ὁποῖον ἔκλειψεν

Τέσσαρα πρότωπα εἶχον διέλθει κκλὴν νύκτα εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ Κριζενόν.

Πρωτὸν ἡ Μιοννέττη, ἣτις δὲν ἐπαυσε θρηνοῦσα· εἶτα ἡ μήτηρ αὐτῆς καὶ ἡ Σωσάνη, τὰς ὁποίας ἡ ἀπροσδόκητος ἀφίξις τοῦ Μαρκελῖνου ἐκράτει ἀνησυχούς καὶ τέλος ὁ Γκαλουμπέτ.

Ἦ! ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δὲν ἔκλεισε μάτι κεχωσμένος, ὡς καὶ τὴν προηγούμενην ἡμέραν, εἰς τὰ γεννήματα, ἐν τῷ παρά τὴν ὄχθην τοῦ Ἰων ἀγρῷ τῆς βρώμης.

Καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἤκουε γελῶντας τοὺς οὐσάρους καὶ τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ.

Ἄμα ἐξημέρωσεν, Φραγκίσκος ὁ Μανσώτ, ὅστις εἶχε χωρεύσει τὸ κρασί του, καὶ ἦν καθ' ὀλοκληρίαν νήφων, ἠγέρθη κατὰ τὸ σύνθημα καὶ ἐξήγειρεν ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπαύλεως. Οἱ οὐσάρου, οἵτινες εἶχον διέλθει τὴν νύκτα ἐν τῇ αὐλῇ, εἶχον ἐπιστᾶσαι τοὺς ἵππους των καὶ δὲν περιέμενον εἰμὴ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνωτέρου των.

Ἀλλ' ὁ ὑπολοχαγὸς Μαρκελῖνος δὲν ἐπεφαίνετο. Ἀναμφιβόλως ἐκοιμάτο πολὺ τὴν αὐγήν.

Ἡ Νανέττα, ὡς ὑπεσχέθη, εἶχεν ἐπανεέλθει περὶ τὸν ὄρθρον.

Ὁ πῶλος, καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου, εἶχεν ἐπικναλάσει τὴν θέσιν του ἐν τῷ λειμῶνι.

Ἡ Νανέττα, βλέπουσα ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐξήρχετο εἶπεν εἰς τὸν ἐνοικιαστήν:

— Δυνατὸν νὰ ἦναι ἀσθενὴς, ὁ ὠραῖος κύριος. Πηγαίνω νὰ ἴδω.

Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαρκελῖνου.

Ἐκεῖνος δὲν ἐκοιμάτο, ἀλλὰ περιέμενε.

— Λοιπὸν! εἶπεν οὗτος.

— Ἡ ἀποστολή ἐξετελέσθη, ἀπήντησεν ἡ Νανέττα.

— Εἶδες τὸν διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς;

— Πρωτὸν χρειάζεται!

— Τί σοὶ εἶπεν;

— Μοὶ ἔδωκε τοῦτο δι' ὑμᾶς.

Καὶ ἡ Νανέττα ἐνέχουσε χάρτην τινὰ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ἦτον ἐπιστόλιον τοῦ διοικητοῦ τῆς χωροφυλακῆς, οὕτω γεγραμμένον.

« Ἔχετε δίκαιον, ἀγαπητὴ μοι ὑπολοχαγῆ, ὁ ἀριθμὸς τοῦ κύρ Ἀνσέλμου, ἐπονομαζομένου Γκαλουμπέτ, εἶναι ἴσως κακός, καὶ προκειμένων τῶν περιδραπέτευσεως προθέσεων αὐτοῦ, ὡς μὴ σημειοῖτε, εἶναι φρόνιμον, ὡς λέγετε, νὰ τὸν προσωποκρατήσωμεν προσωρινῶς· θὰ διατάξω ἓνα ἐνωμοτάρχην καὶ δύο χωροφύλακας ν' ἀσφαλισθῶσι περὶ αὐτοῦ ».

Ὁ Μαρκελῖνος ἔσχισε εἰς μικρὰ τεμάχια τὴν ἐπιστολήν ταύτην, τὰ ὁποῖα κατέπιεν.

Εἶτα εἶπεν εἰς τὴν Νανέτταν.

— Πότε ἐπανήλθες;

— Εἶναι μία ὥρα.

— Τότε οἱ χωροφύλακες δὲν εἶναι μακρὰν.

— Ἦ! εἶπεν ἡ χηνοφύλαξ μεταχειριζομένη ἔκφρασιν συνήθη εἰς τοὺς χωρικούς, δὲν θὰ βραδύνωσι παρὰ μέχρις οὗ φθάσωσιν.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐνεδύθη καὶ κατήλθε. Φραγκίσκος ὁ Μανσώτ εἶχε διατάξει νὰ ἐτοιμάσῃσι καφφὲν καὶ τὸν λευκὸν οἶνον τῆς πρωΐας.

Ἐβρίψεν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ εὐαρεσκείας.

— Εἶσαι ὠραῖος ἀξιωματικὸς, τῷ εἶπεν.

— Ἀληθινά! εἶπεν ὁ Μαρκελῖνος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἴσως τοιαύτη ἡ γνώμη ὄλων.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμεν ὁ ἐνοικιαστής.

— Οὕτως! ἐπανελάβεν ὁ Μαρκελῖνος, μέλλω λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ ἴδω τὴν Μιοννέττην.

— Ἄ! ποτέ! τοῦτο δὲν γίνεται, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής. Καὶ πρέπει νὰ καταβῇ.

Ἐνῶ ὠμίλει, ὁ ἐνοικιαστής ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν.

Εἰς ἐνωμοτάρχης καὶ δύο χωροφύλακες εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αὐλήν.

— Στάσου! τῷ εἶπεν ἀφελῶς ὁ Μαρκελῖνος, πιθανὸν νὰ ζητοῦν ἐμέ.

Καὶ ἐπῆγε πρὸς αὐτούς.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐχαιρέτησε μὲν τὸν

Μαρκελίνο, ἀλλ' ἀπετάθη πρὸς Φραγκίσκον τὸν Μανσῶτ.

— Δὲν ἔχετε ἓνα ἐργάτην τῆς ἐπαύλεως καλούμενον Γκαλουμπέτ; εἶπεν οὗτος.

— Ναί.

— Εἶναι κληροῦχος.

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μανσῶτ ριγῶν.

Κατὰ βάρους ὁ ἐνοικιαστής ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀπεστρέφετο Ἀνσέλμον τὸν Γκαλουμπέτ.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως ἦσαν καταπεπληγμένοι.

— Ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ δὲν ἐδίστασεν ἐνώπιον ἀθίου ψεύδους.

— Τὸν ἐπεμψα εἰς τὸ δάσος, εἶπεν.

Ἄλλ' ἡ Νανέττα ἔσπευσε ν' ἀναιρέσῃ τὸν κύριόν της.

— ὦ! ζεύρομε δὰ καλὰ ποῦ εἶναι, ἐμεῖς, εἶπεν αὐτή.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἡ Σωσσάνη διήλθε τὴν ἰσώγειον αἰθουσαν καὶ ἠθέλησε νὰ ὠρμήσῃ ἔξω τῆς αὐλῆς· ἀλλ' εἰς τῶν χωροφυλάκων τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς μέσης καὶ τὴν ἐκράτησεν.

— Μὴ τρέχετε δὰ τόσον ταχέως ὠραία μου! εἶπεν οὗτος. Εἶναι ἀναμφιβόλως ἐραστὴς σας, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ κατισχύσῃ ὁ νόμος.

Ἡ Σωσσάνη ἠθέλησε ν' ἀντισταθῇ καὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτῆ κραυγὴ διήλθε τὸ δῆστρο καὶ ἔβησε βεβαίως μέχρι τοῦ ἀγροῦ τῆς βρώμης. Ἐδύνατο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Γκαλουμπέτ, περὶ τοῦ κινδύνου καὶ νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ δραπετεύσῃ διερχόμενος τὸν Ἰὼν κολυμβῶν.

— Ἄ! εἶπες ὅτι γνωρίζεις ποῦ εἶναι, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Νανέτταν.

— Μάλιστα!

Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ τῇ ἔρριψε βλέμμα κεραυνοβόλον.

Ἄλλ' ἡ ἐρυθρόμαλλος κόρη ὕψωσε τοὺς ὤμους!

— Σεῖς ὁ ἴδιος ἐλέγετε ὅτι εἶναι διὰ τὸ καλόν του, εἶπεν.

Καί, τῶν θυρῶν τῆς αὐλῆς οὐσῶν ἠνεωγμένων καὶ φαινομένου τοῦ ἀγροῦ τῆς

βρώμης, ἔκαμε σημεῖον εἰς τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες ἐνόησαν ὅτι ὁ Γκαλουμπέτ ἦτον εἰς μίαν τῶν θημωνιῶν.

— Ποῖαν; ἠρώτησε χαμηλοφῶνως ὁ χωροφύλαξ.

— Τὴν τρίτην πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ὕδατος, ἀπήντησεν ἡ χινοφύλαξ.

Ἡ Σωσσάνη ἐσκέπτετο.

— Μὲ ἤκουσεν, ἐσώθη. Ὁ Ἰὼν εἶναι βαθύς, θὰ ριφθῇ εἰς αὐτὸν ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἶναι καλὸς κολυμβητής.

Ἄλλ' ἡ Σωσσάνη ἠπατάτο.

Τὸ πεπρωμένον, τὸ ὁποῖον ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ Ἀνσέλμου, ἠθέλησεν, ὥστε, ἀφοῦ οὗτος διήλθε νύκτα ἀδημονίας ἐνεκα μόνης τῆς παρουσίας τῶν οὐσσάρων τοῦ Μαρκελίνο εἰς τὴν ἐπαυλιν, ὁ δυστυχὴς Γκαλουμπέτ, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς αὐπνίας καὶ βεβουλισμένος εἰς εἶδός τι νάρκης ὑπὸ τοῦ ἐκνευρίζοντος ἀνέμου τῆς πρωΐας, ἀπεκοιμήθη κατὰ τὰ χαράγματα.

Οἱ χωροφύλακες τὸν εὔρον λοιπὸν κοιμώμενον.

— Ἐμπρός, παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ ἔχεις ἀρκετὸν δρόμον νὰ κάμῃς σήμερον.

Ὁ Γκαλουμπέτ ἀφῆκε κραυγὴν, ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἐβρίθη κατὰ γῆς, καὶ ἐπειδὴ προσεπάθει ν' ἀντισταθῇ, οἱ χωροφύλακες τῷ ἔβαλον χειροπέδας.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἡ Μιοννέττη ἐλειποθύμει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Σωσσάνης καὶ ὁ προδότης Μαρκελίνο ἐσκέπτετο ἐφιππεύων.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ νυμφευθῶ τὴν Μιοννέττην.

Τέλος Φραγκίσκος ὁ Μανσῶτ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὠπλίζετο διὰ βάρβου, ὅπως πετάξῃ ἔξω Νανέτταν τὴν Ρούσσαν τὴν εἰδεχθῆ χινοφύλακα . . .

Ἀλλ' οἱ χωροφύλακες ἔσυρον μεθ' ἑαυτῶν τὸν Γκαλουμπέτ, ὅστις ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

III

Εἶναι νύξ, ὁ οὐρανὸς μέλας, ἡ ἀτμοσφαῖρα παγετώδης.

Ἐκ νεφελῶν πυκνῶν ἀποσπῶνται παχεῖαι νιφάδες χιόνος καὶ ὁ ἀνεμὸς κάμπτεται τὴν ἐρυθρῶδη φλόγα τῶν πασσάλων καὶ τῶν πυρῶν, τῶν ἀνημμένων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Βερεζίνα.

Εἰσὶν ἐκεῖ πάντες, τὰ τάγματα καὶ αἱ

ἱππαρχίαι, οὓς εἶδομεν, πρὸ ἕξ μηνῶν, διερχόμενος τὴν γόνιμον Βουργουνδίαν καὶ πίνοντας εἰς τὰς ἐπαύλεις εἰς ὑγίαν καὶ δόξαν τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ τὸ ῥωσικὸν τηλεβόλον εἶχε δεκατίσει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ ὁ χειμῶν, ὁ θανάσιμος οὗτος ἐχθρὸς, εἶχε συμπληρώσει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς.

Ὅπισθεν αὐτῶν τὸ Κρεμλίνο φλεγόμενον, ἔμπροσθεν αὐτῶν, εἰς ὄριζοντα τόσον μεμακρυσμένον, ὥστε εἶχε καταστῆ σχεδὸν ῥεμβασμὸς, τὸ μητρικὸν τῆς πατρίδος ἔδαφος· ἡ Γαλλία, ἥτις καλεῖ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ τοῖς φυλάσσει τὰς μητρικὰς ἐκείνας θωπείας, ὧν μόνον γρήζουσιν οἱ νικηταὶ τοῦ κόσμου, προδομένου ὑπὸ τῆς κακοτυχίας.

Μεταξὺ τοῦ Κρεμλίνο καὶ τῆς Γαλλίας, τὰ παρασύροντα πάγους κύματα τοῦ ἀνηλεοῦς Βερεζίνα.

Σκυθρωποὶ καὶ ἀτάραχοι, στωϊκοὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῶν, ἠρωϊκοὶ ἐνώπιον τῆς ἐχθρᾶς τύχης, εἰσι σεσωρευμένοι περὶ τὸν σύγχρονον ἐκείνον Καίσαρα, ὃν ἡ δυστυχία μέλλει νὰ καταστήσῃ μεγαλειότερον καὶ τῶν πυρκαϊδῶν, ἃς ἐπάτησέ ποτε.

Ἰδοὺ ἡ μεραρχία τοῦ Δαβούστ καὶ ἡ τοῦ στρατάρχου Οὐδινῶ, καὶ οἱ Πολωνοὶ τοῦ Πονιακόβσκη, καὶ οἱ ἀκχτάβητοι γεφυροποιοὶ τοῦ στρατηγοῦ Ἰβλέ. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, τὸ σῶμα μέχρι μασχάλης ἐν τῷ ὕδατι, βάλουσι τὰ θεμέλια γεφύρας ξυλίνης. Τὸ ὕδωρ πήγνυται περὶ τὸ σῶμα αὐτῶν, τίς προσέχει!

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΤΤΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ.

I.

Οἱ ἀνχνῶσται ἡμῶν — διὰ τὰς ἀνεγνωστρίδας εἰμεθα βέβαιοι — δὲν θέλουσιν ἀναμφιβόλως δυσχερεσθῆ ἔάν, φοβούμενοι μὴ πολὺ κατόπιν εορτῆς ἔλθωμεν, παραιτούμεθα τῆς περιγομφῆς τῶν κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα ἄθλων τοῦ ὠραίου φύλου καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὰ μετὰ τὴν ἀνάστασιν.

Τὴν ἀνάστασιν ἐπρόσμενον πάντες· οἱ μὲν με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, οἱ δὲ με πάλουσαν καρδίαν· ἐμοὶ δὲ — καὶ οὔ· οἱ εἶ-

ναι οἱ κληρονόμοι παντὸς ἀγαθοῦ — καὶ τὸ στόμα κεχληνὸς ἔχοντες καὶ τὴν καρδίαν σκιρτώσαν αἰσθανόμενοι. Διὰ τοὺς μὲν ἡ ἀνάστασις ἤρχετο φέρουσα κόκκινα αὐγά καὶ ἀρνίον ψητόν, διὰ τοὺς δὲ ἤρχετο με χεῖλη ῥόδινα καὶ ὑπομειδιῶντα, . . . διὰ τοὺς ἄλλους δὲ καὶ με τὰ δύο! Εὐτυχεῖς αὐτοί! Ἠλπίζον καὶ ἐγὼ — εἶναι δὲ καὶ τοῦτο ἀληθές· ὡς καὶ πάντα τὰ ἄλλα — ὅτι τὰ Ἀττικὰ μου ἤθελον ἀποπνεῖ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὴν ἐνδομυχον χαρὰν τοῦ γράφοντος· διότι ἡ πλάνος ἐλπίς — δὲν ἐνθυμούμην πλέον ὑπὸ ποῖαν μορφήν ἐμφανιζομένη — μοὶ ὑπέσχετο τὸ Χριστὸς ἀνέστη νὰ ἔλθῃ καὶ δι' ἐμὲ μεστὸν τῶν συνήθων δώρων του. Ἀλλὰ φεῦ! τῶν ἀνθρωπίνων — πλάνων — ὑπολογισμῶν! Τὸ πάσχα ἦλθε καὶ παρήλθεν ἀλλ' οὔτε ἐν αὐγὸν — κόκκινον — ἐτσάκιτα φίλης, οὐδὲ ἐν φίλημα ἔλαβον! . . . Ἀλλοίμονον! Τὸ εἶπον ἐγὼ ἄλλοτε: « πρέπει νὰ ἦναι τις προνομιούχου φύσεως ἵνα εὐχρεστῇ: πρέπει νὰ ἦναι προνομιούχου φύσεως ἵνα ἐπιτυγχάνῃ. » Πῶς τὸ θέλετε; πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑψίσταται ἀνισότης μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ ὅτι θέλετε εἰπέτε μου· δεινόν, ἀληθές ὅμως. Πρῶτιστα πολλάκις πολλοὺς τῶν εὐτυχῶν αὐτῶν θνητῶν, τῶν προνομιούχων τούτων ὄντων — Ποῦ ἐγκρατεῖ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῶν; — εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν, μοὶ ἀπεκρίθησαν. Τὴν φύσιν λοιπὸν νὰ αἰτιώμεθα ὡς ἀφορμὴν τῆς ἀτυχίας μας; Ἦλθε τὸ Πάσχα καὶ τσουγκρίσματα ἠκούοντο κύκλω μου, καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἀντήγει εἰς τὰ ὦτά μου ὑπὸ κοραλλίνων χειλέων προφερόμενον καὶ ὑπὸ εὐτυχῶν χειλέων ἀρπαζόμενον πρὶν ἢ πληξῆ τὸν ἀέρα πολλάκις, καὶ ὁ ἄπιστος ἐπίστευε καὶ ὁ ἀμφιβάλλων ἐγένετο πιστὸς καὶ πάντες ὁμοῦ ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἐποχὴν ἐκείνην ἔτρεχον ἀπὸ θύρας εἰς θύραν μεταδίδοντες τὴν θειανᾶγγελίαν. Μόνος — ἴσως — ἐγὼ ἔμεινα ξένος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλωτος, ὡς enfant maudit, ἐνῶ πάντες, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ πονηροῦ Λουκιανοῦ ἐξαιρουμένου, μὴδ' αὐτοῦ — καὶ ὁ Θεὸς νὰ με κολάσῃ ἂν ψεύδομαι — τοῦ ἀυχητοῦ τὸ γένειον καὶ ἀναφαιλάντι τὴν κεφαλὴν, τοῦ κακολόγου ἐκείνου γέροντος τῆς μεγάλης παρασκευῆς, ἐπαιζαν εὐτυχῶς τὸ μέρος των. Τὸ εἶδον

ἐγὼ καὶ τὸ ἐπρομάντευσα εἰς τὰ οὐράνια σημεῖα! Καὶ ὁ μὴν τῶν γενεθλίων μου ἐφέτος, ὁ Φεβρουάριος δὲν εἶχε πανσέληνον, ἐνῷ δις ἐφώτισε τὸν Ἰανουάριον καὶ Μάρτιον ἢ θεὰ αὐτῆ τῶν ποιητῶν, συμβάν πρωτοφανές ἀπὸ κτίσεως κόσμου, καὶ μετὰ δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια ἐτῶν — Εὐτυχῶς τότε δὲν πιστεύω (πῶς νομίζετε;) νὰ ζῶ ὥστε νὰ πάθω τὸ ἐφετεινὸν δυστύχημα — δυνάμενον πάλιν νὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν — ἐκτός τοῦ ὅτι ἐψεύθησαν καθ' ἡμᾶς ὁ Καζαμίας τοῦ Μυροματῆ καὶ Κορομηλᾶ — πολλὰ καλὰ δι' ἡμᾶς καὶ πολλὰ κακὰ δι' ἄλλους προιονίζεται ὑπὸ τῶν Ἀγαθγγελιστῶν.

Κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἀστὴρ λαμπρὸς ἀγνωστος τέως ἐπεφάνη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ σκότος δὲ καὶ σεισμοὶ ἐγένοντο κατὰ τὴν σταύρωσιν αὐτοῦ.

Τὸ προηγούμενον ἔτος τῆς διώξεως τῶν χριστιανῶν ἐκ τῆς Ἰερουσαλήμ. καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ναῶν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, βροχὴ λίθων ἔπεσεν εἰς Βουργουνδίαν, κομῆται καὶ μετέωρα διάφορα ἐφάνησαν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς πολλοὺς τόπους ἢ φύσις ἐξῆλθε τῶν νόμων αὐτῆς καὶ ὁ ἐνιαυτός ἐκεῖνος ἦτο μεστός θλιβερῶν μυστηρίων. Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν πολέμων τοῦ σταυροῦ ἐβλεπον νέφη αἱματόχροα κυλινδούμενα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, κομήτην προσόμοιον σπάθης καὶ τὴν ἱεράν πόλιν ὑλόκληρον, με τοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπάλλξεις τῆς, καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ κυματίζουσιν φωτεινὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ λάβαρον ἐφάνη εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον. Οἱ ἀγαθοὶ λοιπὸν Ἀγαθγγελιστῆται ἐν τῷ σημεῖω τούτῳ, τὸ ὁποῖον συνέπεσε κατὰ τὸ Βαϊράμιον τῶν Τούρκων, προβλέπουσι τὴν λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος, τὴν κατάκτησιν τῆς πατρῴας οἰκίας, τῆς Ἐπιταλόφου! Εὐτυχεῖς αὐτοί, οἱ ἐπ' ὧμων φέροντες τὸν βαρὺν τῆς Πανδώρας πίθον! Οἱ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι ὁμοιάζουσι τοὺς παῖδας ἐν κειρῷ τῆς πρώτης Σταυροφορίας, οἵτινες, ἐν τῇ ἀπλοϊκότητι των, αἶμα ἐβλεπον μικρὸν τι φρούριον ἢ ἀγνωστον χωρίον, ἠρώτων ἐὰν ἦτο ἡ Ἰερουσαλήμ. Καὶ οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ καθ' ἑκάστην νύκτα βλέπουσι καθ' ὕπνου τὴν πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, τινὲς δὲ — ὡς τις μᾶς εἶπεν —

ἐνυπνιάζονται αὐτὴν τὴν σημερινὴν Πόλιν, τὴν ζῶσαν καὶ κινουμένην μετὰ σουλτανικὰ ἀνακτόριά της καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς παντοῖα δροσερὰ ἀνθη, ὡς τὴν θετικὴν τῆς ἐπαγγελίας γῆν. Οἱ πιστοὶ οὗτοι εἶναι τοῦλάχιστον καθ' ὕπνου εὐτυχεῖς.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς δυστυχίας τῶν μὴ ἐνυπνιάζομένων.

II

Ὁ φίλος Λουκιανὸς ἦλθε τὴν ἐπαύριον τοῦ Πάσχα καὶ με εὔρε σκυθρωπὸν καὶ καὶ τεθλιμμένον ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων.

— Φαίνεται, με εἶπεν, ὅτι δὲν ἔρχονται καλῶς τὸ δεκαπενθήμερον αὐτὸ τὰ Ἀττικὰ Πάρεργα καὶ ἐκ τούτου εἶσαι λυπημένος.

Εὐτυχῆς αὐτὸς ἐφρόνει καὶ ἐμὲ τοιοῦτον· οὕτω συμβαίνει πάντοτε εἰς τὸν κόσμον· ὁ δυστυχῆς δὲν πιστεύει τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ὁ εὐτυχῆς δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπάρχει δυστυχῆς, καὶ ὁ ταλαίπωρος δυστυχῆς ἀπώλλυται ἀνευ βοηθείας!

— Ἐγὼ νὰ σὲ δώσω ὕλην διὰ πέντε δεκαπενθήμερα, ἐξηκολούθησεν, καὶ μὴ συλλογίζεσαι.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν νοῦν ἡσυχον καὶ δὲν δύναμαι νὰ γράψω.

— Ἐγὼ σοὶ ὑπαγορεύω· λάβε τὸν κάλαμον, ἐμπρός.

Ἀλλὰ βλέπων με ὅτι δὲν ἐσάλευσα παντελῶς.

— Μὰ λοιπὸν τί ἔχεις; εἶσαι νόστιμος· εἰς ἐμὲ τώρα ἐχέμενος; καὶ θὰ ἔπαθες ἴσως.

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι δὲν ἠξέυρω τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε.

— Ἢ ἐχεμύθειά σου μοὶ ἐνημιζεῖ ἀστεῖόν τι συμβεβηκὸς τὸ ὁποῖον ἔμαθες σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Κ... εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς συχνάζει εἰς ἀγαθὸς κύριος, πολὺ ἀγαθός, ὀνόματι Βασιλάκης ὁ ἄκακος λοιπὸν αὐτὸς κύριος ἐρᾶται ὁ δυστυχῆς τῆς φιλαρέσκου νεάνιδος μέχρι παραφροσύνης καὶ εἰς μυρίουσ τρέπεται χαριεντισμοὺς καὶ νεανισκεύσεις — διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ περὶ τὰ πενήτηκοντα ἔτη γεγονῶς τυγχάνει ὁ κακοδαίμων — πρὸς ἀπλετον γέλωτα τῆς ζωηρᾶς δεκαεξαετοῦς κόρης. Πρὸ τινῶν λοιπὸν ἡμερῶν ἐγένετο λόγος περὶ ἐχε-

μυθείας καὶ ἦλθον εἰς ἀμοιβαίας ἀντεγκλήσεις· ὁ μὲν ἐκατηγόρει τὴν ἀδυναμίαν τῶν γυναικῶν εἰς τήρησιν τοῦ μυστικοῦ, ἡ δὲ πονηρὰ Εὐα ἐβλεπε τὴν ἀδυναμίαν ταύτην εἰς τοὺς ἄνδρας.

— Λοιπὸν μοι cher Βασιλάκη περνᾶτε ὡς ἐχέθυμος σεῖς;

— Μάλιστα, κυρία μου, τοῦλάχιστον ἕως τώρα, οὐδέποτε ἐξέφυγε τοῦ ἔρκου τῶν ὀδόντων μου τὸ μυστικὸν τοῦ ἄλλου.

— Ἐγὼ θὰ σὰς δοκιμάσω.

— Πῶς;

— Θὰ σὰς εἰπῶ μυστικὸν τι νὰ ἰδῶ ἂν θὰ τὸ φυλάξῃτε· τί λέγετε, μητέρα;

— Βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ φιλόγελως μήτηρ, πρέπει νὰ θέσωμεν τὸν κύριον Βασιλάκη ὑπὸ δοκιμασίαν.

Τὴν ἐπομένην ἔλαθεν ὁ κύριος αὐτὸς ἐπιστολὴν τῆς νέας κόρης· ἐννοεῖς δὲ ὅποιαν χαρὰν ἠσθάνθη ὁ ταλαίπωρος, τὴν ἐκράτει καὶ αἱ χεῖρές του ἐφλογίζοντο, τὴν ἐφίλει καὶ κατεκαίοντο τὰ χεῖλη του, τὴν πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀλλ' αἰφνηδία ἰδέα τῷ ἀπῆλθεν:

— « Ὄχι! ἀνέκραζεν, ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικόν! ἐνόμισαν ὅτι θὰ με ἐξαπατήσωσι νὰ τὸ μάθω· ὄχι ἐγὼ πρέπει νὰ τιμίσω τὰ ἀνδρῶν φύλον καὶ νὰ δεῖξω πόσον εἶναι ἐχέθυμον· δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀναγνώσω ».

— Ἀλλὰ τί κάθεσαι καὶ μοῦ διηγῆσαι αὐτοῦ; εἶπον τῷ Λουκιανῷ γελῶν καὶ λησμονήσας τὰς λύπας μου· ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτὸς θὰ ἦναι ὁ βλακίστατος τῶν θνητῶν;

— Ἀπεναντίας νομίζεται εὐφυής· ἔθεσε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κόλπον του, τὴν ἔλαβε πάλιν τὴν ἐφίλισε καὶ κατήνησεν ὁ δυστυχῆς νὰ νομίζῃ ὅτι ἐγένετο ὁ χάρτης διαφανῆς καὶ ὅτι ἐξῶθεν ἀνεγίνωσκε τὸ « σὲ ἀγαπῶ » καὶ ἔτρεμεν, καὶ ἐπῆδα ἀπὸ χαρὰν τόσῳ ὥστε ἔτρεξεν ἡ γραῖα τροφός του ἢ κυρα-Παγὼνα:

— « Καλὲ τί ἐπαθες, παιδί μου; τί ἐπαθες, Βασιλάκη μου;

Αὐτὸς τὴν ἐνηγκαλίσθη παραφόρως κρᾶζων:

— « Ἐτελείωσαν ὄλα, Παγὼνα μου, ἐτελείωσαν ὄλα τὰ βᾶσανά μου· ἐδῶ τὴν ἔχω τὴν εὐτυχίαν· νὰ την!

— « Μήπως προβιβάσθηκες, παιδί μου; μήπως ἐγένεες ὑπουργός; δοξασμέ-

νος νὰ ἦναι ὁ Θεός! ἐκατάλαβαν λοιπὸν τὴν προκοπὴν σου καὶ τὴν τιμιότητά σου.

Καὶ ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐσπόγγιζε τοὺς ὀρθαλομύους τῆς, κλαίουσα ἀπὸ τὴν ὑπερβάλλουσαν χαρὰν.

— « Τί ὑπουργός μοῦ λέγεις, Παγὼνα μου; ἐτελείωσαν πλέον τὰ βᾶσανά μου, με ἀγαπᾷ ἡ Μαρία· ἰδοὺ με τὸ γράφει.

— « Ἄ! αὐτὸ εἶναι... μήπως τρέχει πάλιν κανένα παιγνίδι ὡς καθὼς τὸ ἄλλο ἐκεῖνης τῆς... εἶπεν ἡ καλὴ γραῖα ἀπωλέσασα τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς.

— Διότι πρέπει νὰ γνωρίζεις, με εἶπεν ὁ Λουκιανός, ὅτι πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἔκαμε τὴν πρῶτην ἀπόπειραν νὰ νυμφευθῆ καὶ μέχρι τοῦδε τετράκις ἐπεχείρησεν, ὡς ἔμαθον σήμερον· ἀλλ' ἡ ἱστορία αὐτῆ εἶναι μακρὰ καὶ τὴν ἀφίνω δι' ἄλλοτε.

— « Ὄχι Παγὼνα μου, ὄχι· τώρα πλέον εἶναι τελειωτικόν, εἶναι μία ἀθῶα νέα, καθὼς τὴν γνωρίζεις, καὶ δὲν παίζει βέβαια μαζί μου.

— « Καὶ τί σοῦ γράφει; παιδί μου.

— « Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ τῷ 'πῶ· διότι ἔδωκα τὸν λόγον μου νὰ μὴ τὸ μάθῃ κανεὶς, οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀνοίξα καὶ καὶ τὸ γράμμα.

— « Μὰ τότε ποῦ τὸ ξέρεις Βασιλάκη μου;

— « Ἢ καρδίκα τοῦ ἀγαπητικοῦ ἔχει μάτια ἀλωποῦς λέγει ἡ μαδὰμ Νέκερ.

— « Τὸ εἶπα ἐγὼ, παιδί μου, ὅτι σὺ ἦσσαν νὰ γίνης ὑπουργός, με ταῖς γνώσασ ποῦ ἔχεις τοῦ κόσμου.

— « Ἄφες αὐτὰ, τώρα ἐγὼ πρέπει νὰ τῆς ἀπαντήσω· περίμενε Παγὼνα μου.

Καὶ καθίσας πρὸ τὴν τράπεζάν του ἤρπασε φύλλον χάρτου, ἐθύθισεν ἠρωτικῶς τὸν κάλαμον εἰς τὴν μελάνην, ὡς ἀρχαῖος ἀντιγραφεὺς οὐδέποτε ἀποδειλιῶν ἐνώπιον τῆς δέσμης ἐγγράφων, καὶ ἔγραψε προφῆρων καὶ ἐκάστην λέξιν μεγαλοφώνως.

Ὁραία μου Μαρία.

Σήμερον ἀνέτειλεν δι' ἐμὲ ἡ εὐτυχιστέρα ἡμέρα.

— « Ὄχι· πῶς λές, Παγὼνα, δὲν ἦτο καλλίτερα νὰ γράψω στίχους

— « Κ' ἐμένα στίχους μοῦ ἔγραψεν ὁ μακαρίτης ὅταν μ' ἀγάπησε — Τί νιάτα ὁ ποῦ τὰ εἶχα τότε! μπράτσα καὶ γάμπες μὲ φορὰ, ὄχι σὰν τὰ σημερινὰ κορίτσια

πού στέκονται με τὰ γιαιτρικά στο χέρι
— και μ' ἔγραφε

Ἐάν τὸ Παγόνι περπατεῖς, Παγόνια μου,
καμαρωτὰ καὶ ὤμορφα, τριγόνια μου.

— « Λοιπὸν κ' ἐγὼ στίχους θὰ τῆς γράψω νὰ μὴ νομιζῇ ὅτι αἱ ἀνόητες ἐκείνες πεταλοῦδες ποῦ τὴν τριγυρίζουν καὶ τῆς ὀμιλοῦν δύο τρία Γαλλικά — ἐπτὰ χρόνια σὰς μελετῶ, ἀναθεματισμένα, ἀλλὰ ἐπτὰ, ἀλλὰ δεκατέσσαρα θὰ διαβάσω, ἀλλὰ θὰ σὰς μάθω ἢ ἐπιμονὴ εἶναι μεγαλοφυΐα — νὰ μὴ νομιζοῦν ὅτι τὰ ξεύρουν ὄλα' λοιπὸν ἐμπρός

Ὡ θαυμασία καλλονή! ὦ τρυφερά καρδιά!
Δγάπη μου τριανταφυλλιά!

— « Αὐτὴν τὴν λένε Μαρία, δὲν τὴν λένε τριανταφυλλιά.

— « Ἐγὼ θέλω νὰ 'πῶ ὅτι εἶναι γεμάτη ἀπὸ τριαντάφυλλα ἀπὸ εὐμορφιαίς. Μὴ μὲ διακόπτῃς διότι χάνω τὸν οἶστρον μου.

Μετὰ πυρὰ σου τὰ μαλλιά.

— « Τί θὰ 'πῆ πυρὰ μαλλιά; παιδίμου.

— « Θὰ 'πῆ ρούσα.

— « Μὰ τὰ ρούσα δὲν εἰν' ὤμορφα' αὐτὴ ἔχει τόσα εὐμορφα ξανθὰ μαλλάκια, ποῦ χαίρεται κανεὶς νὰ τὰ βλέπῃ.

— « Τὸ 'ξεύρω ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ποιητικὴ ἄδεια, διὰ νὰ παραστήσω ὅτι εἶναι πολὺ ξανθὰ ἀλλ' ἄρξέ με.

Ὡς ἄρκετον μ' ἐδέσμευσε, ὦ μάγισσα Μαρία!

— « Καὶ τί θὰ 'πῆ ἄρκετος παιδίμου;

— « Ὄχι ἄρκετος, ἄρκετος ἄρκετος εἶναι λέξις παλαιὰ ἑλληνικὴ θὰ 'πῆ ἀρκουῖδα.

— « Καὶ λές τάχ' αὐτοῦ πῶς σ' ἔβαλε τὴν ἄλυσον στὴ μύτη ἄν ἀρκουῖδα. Δὲν εἶναι... πῶς τὸ λέγουν... ὀλίγο ταπεινωτικὸ διὰ τὴν εὐγενεῖάν σου;

— « Εἰς τὸν ἔρωτα Παγόνια μου, δὲν ὑπάρχει ταπεινωσις' ἀλλὰ μάλιστα ὅσῳ περισσότερο γονατίζει κανεὶς τόσῳ περισσότερο κερδίζει.

— « Αὐτὸ εἶναι ὅπου θαμάζωμαι ἐγὼ στὴν ἀφεντιά σου' ποῦ ὅτι ποῦνε ἔχεις καὶ τὴν ἀπάντησιν ἔτοιμη.

— « Ἀφήσέ με νὰ τελειώσω.

Ἦρκει μόνον ἡ μύτη σου τὸ καύχημα τῶν μύτων,
Ἦρκει μία μόνη σου ματιὰ
Νὰ μοῦ φλογίσῃ τὴν καρδιά!
Ὡ! τί ἡμέρα εὐτυχῆς ἔταν σὲ εἶδον ἦτον!

— « Αὐτοὶ 'ναί δα, παιδί μου, στίχοι' μπράβο! μὰ οἱ πρῶτοι, καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς ποῦ σὲ τὸ λέγω, δὲν μοῦ φαίνονται τότο ὤμορφοι.

— Ὁ ἔπαινος τῆς κυρα-Παγόνιας καὶ ἡ φορὰ τοῦ οἶστρου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, τὸν ἔκαμαν ν' ἀνακράξῃ:

Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, ἐσὺ θεὰ δὲν εἶσαι!
Ἀλλὰ

— « Μὰ λοιπὸν τελείωσε, παιδί μου, τί εἶναι λοιπὸν ὑπέλαβεν ἡ κυρα-Παγόνια, βλέπουσα αὐτὸν παύσαντα' ἔτσι ποῦ ἔμεινε δίνει ὑποψίες. . . .

— « Δὲν ἤμπορῶ, Παγόνια μου, δὲν ἤμπορῶ νὰ προχωρήσω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου' δὲν πειράζει ἐκείνη εἶναι τόσῳ πονηρὴ, τὸ διαβολάκι, ὥστε ἀμέσως θὰ καταλάβῃ τί ἤθελα νὰ 'πῶ, καὶ ἀπὸ τί δὲν ἐπροχώρησα.

— Καὶ πλήξας τὸν χάρτην εἰς σχῆμα ἐπιστολῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, τὸ ἔστειλε διὰ τῆς κυρα-Παγόνιας, παρὰ τῆς ὁποίας ἐμάθομεν τὰ ἀνωτέρω. Σὲ ἀφίνω τώρα νὰ φαντασθῆς τοῖς γέλωτας τῆς οἰκογενείας καὶ τὰς διαφορὰς αὐτῶν σκέψεις ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως.

— Μήπως ἔμαθες, ἠρώτησεν τὸν Λουκιανόν, τί τῷ ἔγραψεν ἡ πονηρὰ Μαρία εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς;

— Ἄ! ἰδοῦ:

Φίλιτάτι μου Βασιλάκη.
Μεταφράσουσθε τοὺς διαφοροὺς χαρακτήρας τῶν ἀνθρώπων καὶ προτιθεμένη νὰ δημοσιεύσω αὐτοὺς σὲ περικαλῶ νὰ δεχθῆς τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μωροῦ, ὃν ἔγραψεν ὁ Desmahis, εἰς τεκμήριον τοῦ πρὸς ὑμᾶς σιδηροῦ μου. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θέλετε δεῖξθῃ, ὡς διαταίνεσθε, ἐγχείματος καὶ δὲν θέλετε εἰπεῖ πρὸς οὐδέναν τίς ἡ μεταφράσασα.
Μαρία Κ . . .

— Τὴν δὲ μετάφρασιν αὐτὴν μοὶ ὑπεσχέθη ἡ δεσποινὴς Μαρία νὰ τὴν δημοσιεύσῃ διὰ τῆς ἔθνικῆς Βιβλιοθήκης.

— Τώρα λοιπὸν σκέπτονται τί νὰ τῷ ἀπαντήσωσιν, εἶπον τῷ Λουκιανῷ, ὥστε ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐτελείωσεν; ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω τὸν ἀπλοῦν αὐτὸν, τὸν κύριον Βασιλάκην· διότι συλλογίζομαι εἰς τί θέσιν θὰ εὐρεθῇ ὅταν ἀναγνώσῃ εἰς τὸν τύπον δ, τι

καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἠθέλησε νὰ φυλάξῃ μυστικὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

III

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας καθ' ἣν μοὶ διηγήθη τὰ ἀνωτέρω ἐπορεύθημεν εἰς τὸ σαλόνι τοῦ κυρίου Μ . . . ὅπου ἀρκετὸς καλὸς κόσμος εἶχε συνέλθει. Πολλὰ καὶ ὠραῖα νέαι ἐκόσμου τὴν αἴθουσαν διὰ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ πνεύματος αὐτῶν καὶ πολλοὶ νέοι διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῖς πλεονεκτημάτων.

Ἐκεῖ εὗρομεν καὶ τὸν φίλον Α . . . μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκαθήσαμεν ἐκεῖ που παράμερα ἐπὶ τινος καναπέ καὶ τις ἡμῶν ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον τὴν διατρέχουσαν φήμην ὅτι Λεωνίδας Βούλγαρις στρατολογεῖ· εἶτα δὲ ἠκούσαμεν δύο ἀρκετὰ πλησίον ἡμῶν καθήμενας κυρίας νὰ συνδιαλέγωνται.

— Εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος ὁ κύριος Λουκιανός, ἔλεγεν ἡ νεωτέρα τῶν κυριῶν, νεᾶνις εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν καὶ ἀρκετὰ ὠραία.

— Δηλαδή τί ἐννοεῖς μὲ τὸ ἀλλόκοτος; ἠρώτησεν ἡ ἐτέρα, πεντηκοντοῦτις τὴν ἡλικίαν, πάλαι ποτὲ ὠραία καὶ ἐτι ἔχνη καλλονῆς διασώζουσα, κάτισχνος δὲ καὶ νεανισκευομένη ἀκόμη.

— Εἶναι τόσῳ ψυχρὸς, τόσῳ σύννου ἀλλὰ καὶ τόσῳ φιλόγελως συγχρόνως ὥστε δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τὸν χαρακτῆρά του· εἶναι δὲ καὶ κακός· προχθὲς ὀμιλοῦμεν περὶ τῆς κυρίας Σ . . . καὶ τῷ ἔλεγον ὅτι ἀπελπίζει τοὺς πλησιάζοντας αὐτὴν· ἠξέυρετε δὲ ὅτι ἡ κυρία αὕτη ἔχει τὴν κόμην πολὺ ξανθὴν ὡς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς· τί νομίζετε ὅτι μὲ ἀπήνησεν;

— « Ἡ δύναμις τῆς ἔγκειται, ὡς ἡ τοῦ Σαμψῶν, εἰς τὴν κόμην τῆς. »

— Ὡ! τὸν κακόν· ἡμεῖς πρέπει νὰ τῷ κάμωμεν τὸν πόλεμον.

— Ἀκούεις, Λουκιανέ, τῷ εἶπον ἐγὼ καὶ ὁ φίλος Α . . . , ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν νὰ ὑποστῶμεν τὸ πῦρ τῆς μάχης ὑπὸ τὰ τηλεβόλα τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἄς ὑπάγωμεν, εἶπε γελῶν καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Ἐπλησιάσαμεν.

— ἠξέυρετε ὅτι ἔχω παράπονα καθ' ὑμῶν, κύριε Λουκιανέ, εἶπεν ἡ πεντηκοντοῦτις.

— Ἐὰν ταῦτα προέρχονται ἐπειδὴ δὲν ἤλθον νὰ σὰς ἰδῶ εἶμαι εὐτυχής.

— Πόσον εἶναι χαίρεις! εἶπεν αὕτη κολακευθεῖσα.

— Ἐπερὰ τὴν διαίρεσιν, ἐκερδίσαμεν τὴν μάχην, εἶπε πρὸς ἡμᾶς χαμηλῇ τῇ τῆ φωνῇ ὁ Λουκιανός.

— Ἀλλὰ καὶ κακὸς συγχρόνως, ὑπέλαβεν ἡ φιλάρεσκος νέα.

— Μήπως ἔλαβον τὴν δυστυχίαν νὰ σὰς δυσταρεστήσω; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Προχθὲς διήλθατε ἐμπρὸς μου καὶ οὔτε κἂν μ' ἐπαρκτηρήσατε.

— Λυποῦμαι, κυρία, διότι ἐὰν σὰς παρετήρουν δὲν ἤθελον διέλθει . . . φοβούμενος τὴν ἀπροσεξίαν μου, ἀπεκρίθη εὐφυῶς ὁ Λουκιανός.

— Τῷ εἶπον ἐγὼ ὅτι εἰσθε πάντοτε τερπνός, ὑπέλαβεν ἡ πεντηκοντοῦτις· ὅπερ δὲν ἠυχαρίστησε τῇ νέαν σύντροφόν τῆς· ἀλλὰ τί νέα γνωρίζετε ἐκ τῶν γενομένων γάμων;

— Τίποτε ἄλλο, κυρία μου, ἢ ὅτι ἠνοίχθησαν τάφοι τινὲς εἰς τὸν ἔρωτα, ὡπως λέγει ὁ ἐρωτικὸς κώδικς.

— Ἄλλ' ἐγὼ ἐνόμιζον, ὑπέλαβεν ἡ φιλάρεσκος κόρη, ἐκδικουμένη τὴν σύντροφόν τῆς, ὅτι αἱ ῥητιδες μόνον εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος καὶ ὄχι ὁ γάμος.

— Κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ συζύγου, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός.

— Προσθέσατε δὲ, ὑπέλαβεν ὁ Κύριος Α . . . καὶ ὅτι εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν δὲν ὑπάρχει τὸ κοιμητήριον τοῦ ἔρωτος.

Ἡ πεντηκοντοῦτις προσέβλεψεν εὐγνωμόνως τὸν κύριον Α . . .

— Ἀπεχωρήσαμεν χαιρετήσαντες αὐτάς.

— Ὄταν βλέπω φιλάρεσκόν τινα νέαν, εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Λουκιανός, τὴν παραβάλλω πρὸς δένδρον εὐσκίον ὑπὸ τὸ φύλλωμα τοῦ ὁποίου πάντες τρέχουσι νὰ σκιασθῶσι κατὰ τὸ θέρος· ἀποδίδουσιν αὐτῷ θεραπείας, τῷ περιποιοῦνται ἵνα μὴ στερπθῶσι τῆς δρόσου του, ἀλλ' οὐδεὶς λέγει εἶναι ἐμὸν, οὐδεὶς τῷ ἀγαπᾷ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἐκείνης ἀγάπης ἣν ἀποδίδομεν εἰς τὸ φυτὸν ὅπερ ἀνθεῖ εἰς τὸν κηπὸν μας δι' ἡμᾶς μόνον· διότι γνωρίζομεν ὅτι προτιμᾷ τὸν θαυμασμὸν μᾶλλον τῶν πολλῶν ἢ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐνός, καὶ ἂν ποτὲ σκιαζῇ ἕνα, εἶναι ἔργον τῆς τύχης, δὲν εἶναι ὁ προσωρισμὸς τοῦ αὐτός. Ἐρχεται δὲ κατόπιν ἡ

καιρός τῆς φυλλορροίας, τὸ ψυχρὸν φθινόπωρον, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ ἐγκαταλείπουν πάντες, καὶ ὅτε ὁ χειμὼν ἐπέλθει ἐνθουμοῦνται μόνον ὅτι ἐσκιάσθησαν ποτὲ ὑπ' αὐτό.

— Ἄλλ' αἱ γραῖαι φιλάρεσκοι πῶς σᾶς φαίνονται; εἶπεν ὁ κύριος Α . . . ἐγὼ πάλιν ὅτε βλέπω αὐτὰς νὰ ἀποκαλύπτωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας τὴν πάλαι καλλονὴν αὐτῶν, ἀναλογίζομαι ἀκουσίως τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα λείψανα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαιότης ἐμπνέει τόσῳ βαθὺν σεβασμὸν, ὥστε βλέπων τις αὐτὰ, δὲν τολμᾷ νὰ τὰ ἐγγίση οὔτε δι' ἄκρων δακτύλων.

— Τοιαύτη τις φιλάρεσκος ἐπορεύθη νὰ φωτογραφηθῇ πρό τινων ἡμερῶν, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, καὶ:

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε πολὺ, εἶπε τῷ φωτογράφῳ, διότι τὴν εἰκόνα μου θὰ τὴν στείλλω εἰς τὸν μνηστῆρά μου.

— « ὦ! μείνετε ἡσυχος, κυρία μου, ἀπεκρίθη εὐφρῶς ὁ φωτογράφος, ὅτι, χωρὶς νὰ σᾶς κολακεύσῃ ἡ τέχνη μου, ὁ μνηστῆρ σας θέλει τρελλαθῆ ἅμα ἰδῆ τὸ πορτραῖτό σας.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς αἰθούσης ἐσήμηνεν ἐνδεκάτην καὶ ἀνεχωρήσαμεν ἐκείθεν.

IV.

Ἐνῶ ἐπιστρέφομεν οἴκαδε μοὶ εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Σὺ οὐδέποτε σχεδὸν ὁμιλεῖς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἄλλων, ὥστε πρέπει νὰ σ' ἐρωτᾷ κανεὶς κατ' ἰδίαν τίνα γνώμην ἔχεις λοιπὸν περὶ ὧσων ἐλέγομεν προηγουμένως;

— Δὲν ἐνθουμοῦμαι, σὲ βεβαιῶ.

— Δὲν ἐλέγομεν περὶ τῶν φιλαρέσκων;

— Ἄ! ναί· τί νὰ σὲ 'πῶ, δὲν ἐσχημάτισα ἀκόμη ἰδίαν γνώμην περὶ αὐτῶν· ἐνθουμοῦμαι ὅμως πλείστας γνώμας ἄλλων ἐπὶ παραδείγματι τὴν τοῦ Σκαρρῶν· ὅτι « ἡ φιλάρεσκος εἶναι σαρλατάνος τοῦ ἔρωτος ἐκμεταλεινομένη τὰ μικρὰ προτερήματά της » τὴν τοῦ Joachim Dufflot, ὅστις λέγει « ἡ φιλάρεσκος δὲν ἔχει καρδίαν ἀλλὰ ματαιοφροσύνην· ἐπομένως θαυμασταὶ ἐμπρέπουσιν αὐτῇ καὶ ὄχι ἐραστής » ἀλλὰ περισσότερον μοὶ ἤρεσεν ἡ πρωτότυπος γνώμη σου.

— Ἄκουσε καὶ ὀλίγα ἀνέκδοτα, συμβάντα κατὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ σχετικὰ τῆς ὁμιλίας μας. Ὁ ἀφελῆς παῖς τοῦ φίλου μας Γ . . . ἐπεσκέφθη προχθὲς κυρίαν τινὰ μὲ τὴν ὁποίαν χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ ἔκαμε τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

— « Βίσαι ἀδιάκριτος, μικρὲ κύριε, ἀνέκραξεν ἡ φιλάρεσκος ὠραία, προσποιουμένη ὅτι δυστηριστήθη.

— « Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! κυρία, μὴ θυμώνετε, σᾶς ἐξορκίζω, ἀπεκρίθη μὲ ὑπόγλυκυν τόνον ὁ φοβερός ἐγκληματίας, εἰάν τὸ φίλημά μου σᾶς ἠνώχλησε δώσατέ μοι το ὀπίσω.

— Ἄλλη τις νέα καὶ ὠραία ὑπανδρὸς ἐπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κύριον Ν . . . εἰς τὸ τέλος ἀνήγγειλε πρακτικῶς, οὔτως εἶπειν, τὸ Χριστὸς ἀνέστη· ὁ δὲ μιμηθεὶς τὸν Boufflers τῇ ἀπήντησε:

*Vous m'envoyer sur le papier
Un baiser qui bien pou me touche;
Baiser qui vient par le courrier
Pourrait-il chatouiller ma bouche?
Votre chimérique faveur
Me laisse froid comme du marbre,
Et ce fruit n'a point de saveur
Quand il n'est point cueilli sur l'arbre.*

— Σὺ δὲ, εἶπον τῷ Λουκιανῷ, ἦσο εὐτυχῆς τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀγάπης;

— Ἀρκετὰ· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλεονέκτης, ἐγωῖσθης καὶ ἐνθουμοῦμαι πάντοτε, κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ μάλιστα ταύτην, τὸν Βύρωνα, ὅστις λέγει εἰς τὸν Τσαῖλ-Χάρολδ: « Ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας τόσῳ, ὥστε πολλάκις ἀναπολῶ τὴν ἰδέαν τοῦ τυράννου ἐκείνου, ὅστις ἤυχετο ἵνα τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔχη μίαν μόνην κεφαλὴν ὅπως τὴν κόψη δι' ἐνὸς κτυπήματος.—μὴ φοβῆσαι καλὴ μου ἀναγνώστρια— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι ἐπίσης μεγάλη οὐχὶ ὁμῶς καὶ τοσοῦτον κακὴ, ἀλλὰ μᾶλλον τρυφερὰ ἢ ἀγρία. Ἐπεθύμησα πολλάκις ἵνα (ὄχι τώρα ἀλλ' ὅτε ἦμην παιδίον) τὸ γυναικεῖον φύλον ἔχη ἐν μόνον ῥόδινον στόμα, ὅπως φιλῶ ὄλας τὰς γυναῖκας συγχρόνως ἀπὸ βορρᾶν πρὸς νότον. . .

— Ἀλλὰ σὺ, μὲ ἠρώτησε, ἦσο ἐπίσης εὐτυχῆς;

— Ναί· διότι ἡ εὐτυχία τῶν φίλων μου εἶναι καὶ εὐτυχία ἐμῆ, τῷ ἀπεκρίθη καὶ ἀπεχωρήσαμεν.

A. Βυμπάς.